

2. Szám.

rzasztó!
keserü

okai ...
y nem
okosak
az után

zokogó
messziről
augatás,

ta csön-

(Lásd a
Gizike
csakha-
tán sze-

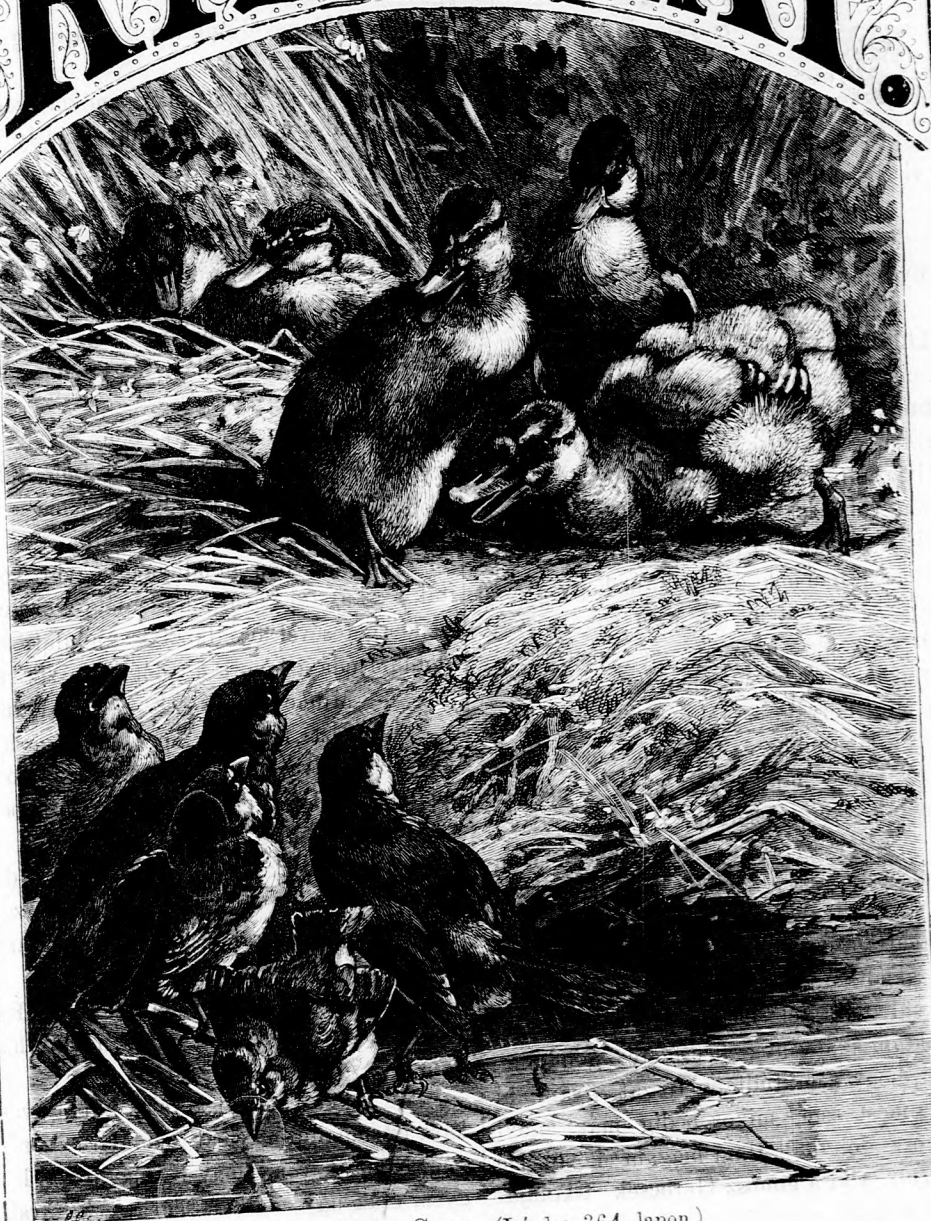
rült s a
sét. De
k, hogy
szavát,
lltak ki
em volt
ármeny-
mezőre,
nikének,
m bizik

sére ada-
r., Báthy
ár eddig
228 frt.
nius 2-ki

jes ada-
ácsi.

m-épület.
ársulat.

KIS LAP

CsIP, CsÖP, CsUP. (Lásd a 364. lapon.)

XXIV. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. június 10-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Egy napon, már tavasz felé, Káplárt otthon hagyták testvéreim. Azt mondták, más dolguk van, nem viszik magukkal a kutyát.

— Akkor hát jöhet velem? kérdém.

— Nem bánom, felelé atyám, közönyösen.

Nagy örömmel hívtam Káplárt s a hü állat is ugrált örömeiben, hogy egyszer ismét velem jöhet. Szinte vidáman jártunk, keltünk az utczákon, mikor egyszerre azt vettem észre, hogy Káplár elmaradt tőlünk. Csodálkoztam, mert ez nem volt szokása; faluban, városban mindig a sarkamban járt. Megálltunk s füttyentgettem neki; aggódtam, hogy eltévedtőlünk, elveszítem. De nem sokára Káplár visszatért hozzánk, még pedig teljes erejéből futva s szájában valamit tartva. A mint hozzám ért, egy ujdonatuj kendőt tett a lábaimhoz és büszkén nézett reám, mint mikor hajdan jól végezte produkcióját és megdicsértük.

— Mi ez? Mit jelentsen ez? Honnan hoztad ezt a kendőt, Káplár?

Ámulva kérdeztem ezt és meg nem foghattam a dolgot. Mióta Dorكا anyótól elszakadtam, a derék Gáspár mester s a becsületes Péter bácsi mellett ugy megszoktam az őszinte, becsületes gondolkozást, hogy nem tudtam rosszat gyanítani még most sem, mikor pedig már annyi gonosz dolgot láttam magam körül. De Károly, a ki a gonosz Garocsek iskolájában nőtt fel, mindjárt megértett mindent.

Hamar fölkapta a kendőt, zsebébe dugta s karon fogott.

— Meneküljünk arról a tájról, gyorsan, fussunk.

Jó ideig futottunk s mikor végre egy csöndes utczába értünk, Károly így szólt:

— Tudod, miféle kendő ez? Láthattad, hogy kapuk alatt vagy a piaczon sátrakban holmi szegény kiskereskedők aggatják ki efféle portékákat s ott árulják. Káplár olyan helyről lopta. Azért vették el tőlünk Káplárt, hogy betanítsák tolvajságra.

Igen, nem lehetett benne kétség! Az én hü, jó kutyámból tolvajt neveltek!

— Menjünk baza, Károly; ma nem fogunk se énekelni, se muzsikálni.

Otthon épen mindnyájan együtt voltunk s az asztal körül mindenféle szövetek rendezgetésével foglalkoztunk. Indulatosan dobtam oda a lopott kendőt az asztalra.

— Miféle kendő ez? kérdé atyám.

— Ezt Káplár lopta, mert a hü kutyából tolvajt neveltek, míg nem volt mellettem. De remélem, csak játékból tanították effélére.

Szinte reszkettem a fölindulástól, de el voltam szánva mindeure. Atyám összeránczolta homlokát és félig gunyosan, félig fenyegetőleg kérdé:

— Reméled hogy játék volt? És ugyan szeretném tudni, mit csinálnál, ha nem lett volna játék?

— Akkor kötelet kötök a kutya nyakára és megfojtom, bár mennyire szeretem. Nem akarom, hogy Káplár tolvaj legyen, csak úgy mint én sem leszek tolvaj. Inkább magamat is bele ölöm a Dunába.

Atyám dühösen nézett reám és föl-
emelte kezét, mintha ütni akarna; de én
bátran néztem a szeme közé s ő aztán
így szólt:

— Eltaláltad, hogy csak játék volt
az egész. Teljesen fölösleges is, hogy
ilyen haszontalanság miatt olyan pulyka-
méregbe jöjj. És ha olyan nagyon félted
a kutyádat, hát legyen ezután melletted;
de elvárom, hogy így majd több pénzt
kerestek.

Ez az eset végkép elkésérített, most
már egészen megzavarodtam s titokban
azt kívántam, bár csak igaza lenne Károly-
nak, hogy ezek nem az én szüleim. És
mikor Károly újra előállt, hogy irjunk
Dorka anyónak, többé nem utasítottam
vissza. Egy napon, mikor ismét kimen-
tünk utcai produkeziókra, vettünk papi-
rost s egy félreeső kis koreszmában meg-
írtam a levelet. Elmondtam Dorka anyó-
nak, mennyire csalódtunk, milyen szomorú
helyzetbe jutottam, aztán kértem, hogy
írja meg pontosan, milyen ruhákban talál-
tak meg engem hajdan; levelét pedig ugy-
czimezze, hogy a postán maradjon, majd
én magam elmegyek érte, mert nagy
okom van rá, hogy atyámnak vagy bár-
kinek is valamikép a kezébe ne jusson.

A levelet postára tettük, aztán megint
ugy multak a napok, mint ezelőtt. Azaz
nem is úgy, hanem még rosszabbul. Szü-
leim és testvéreim még hidegbben bán-
tak velem, én pedig alig mertem szólani
hozzájok, mert a lelkiismeret bántott. Igen,
hiszen talán nagy bünt követtem el azzal
a levéllel, melyet Dorka anyónak írtam...
azt kezdtem kutatni, azt akartam bebizo-
nyítani, hogy a szüleim nem az én szü-

leim, okot kerestem, hogy megszökjem
tőlük. Néha szinte haragudtam Károlyra,
hogy belém verte ezt a gondolatot. Per-
sze, ő neki szabad volt kételkedni, neki
ezek idegen emberek voltak, nem tarto-
tozott irányokban semmivel; de én, — én
szüleim ellen vétettem. Károly akárhány-
szor újra kezdte bizonyítgatni, miért
nem hiszi ő, hogy én ennek a Müllernek
a fia vagyok, csak hogy persze bebizonyi-
tani nem tudta. Hanem azt elérte, hogy
végre magam is kételkedtem; sőt a mi
még rosszabb volt, végre titkon azt kíván-
tam, bár csak igaza volna Károlynak!

Mikor még kitaláltam, árva voltam,
családom után sovárogtam; most pedig
azt kívántam, bár ismét kitaláltam árva
lennék! Inkább, mint hogy egy tolvaj-
család tagja legyek!

Feszülten lestem Dorka anyó levelét,
félttem is tőle, meg titkon reménykedtem
is, hogy talán mégis megtudok belőle
valamit. De akkor nem volt ám olyan
gyors és pontos posta, mint most; akkor
hetekig is kellett várni a levélre s Károly-
lyal együtt sokszor jártunk hiába a posta-
hivatalba, mindig csak azt mondták ott,
hogy nem jött levél a nevemre.

Egy napon, a mint Károlylyal ismét
indulni akartunk szokott utcai kóborlá-
sunkra, atyám azt parancsolta, hogy
maradjak otthon. Nem mondta okát s én
nem kérdezősködtem, gondolván, hogy
majd megtudom úgy is. De jó ideig nem
tudtam meg.

Atyámmal ketten ültünk a szobában,
mert Károlynak atyám azt parancsolta,
hogy mejen sétálni vagy a hova akar.
Szótlanul ültem ott sokáig, mignem végre

kopogás hallatszott s egy uri ember lépett be. Ez valószínűségi uri ember volt, nem olyan gyanús, tolvajképű, mint a többiek. Kik házukba néha jártak. Finom ruhába volt öltözve s arca nyájas, de egyuttal sajátságosan ravasz volt. Vagy ötven éves lehetett s alighogy belépett, fürkésző szemmel nézett reám, aztán atyámmal félre vonult az ablakba s ott halkán beszélgettek. Mikor ismét előjöttek, hozzám fordult és így szólt:

— Ez az a szerencsésen megtalált fiú? Úgy látszik izmos fickó. Jó egészséged van, ugy-e, barátocskám?

— Nincs semmi bajom, felelém.

— És nem is voltál soha beteg?

— De igen, vagy három évvel ezelőtt majd megfagytam ... akkor beteg voltam.

— És azóta nem volt semmi bajod?

— Nem, azóta mindig egészséges vagyok.

Hozzám lépett, megtapogatta karomat, vizsgálta mellemet, nyakamat, megforgatott, aztán szó nélkül kiment a szobából atyámmal együtt, én pedig álmélkodva maradtam ott. Ki ez az ur? És miért vizsgálgatott olyan nagyon? Talán szolgálatába akar fogadni? Vagy mit akar velem, mit érdeklí annyira, hogy erős, egészséges vagyok-e vagy sem? Mikor Károlylyal ismét együtt voltunk, elmondtam neki a történeteket. Károly szokatlanul komoly és nyugtalan volt, egy ideig hallgatott, aztán hirtelen így szólt:

— Én tudom, ki ez az idegen ur. Mikor atyád kiküldött sétálni, nem volt kedvem egyedül bolyongani s lefeküdtem rendes háló helyünkön, a kocsiban. Atyád és az idegen, mikor a szobából kijöttek, ott

közel álltak meg s beszélgettek, nem gyanítva, hogy valaki van közel. No's, én akartam hallgatózni, de áldom a Gondviselést, mert sokat megtudtam és még többet kitaláltam.

— Mit? Beszélj hát!

— Hát ... emlékszel-e még Arturra és kedves jó mamájára, kiről annyit beszéltél nekem?

Könybe lábadtak szemeim.

— Hogy ne emlékezném! feleltem sohajtván.

— Azt beszélted nekem, hogy Arturnak volt hajdan még egy testvére, a ki eltűnt s azt hiszik, nagybátyja, Bereghváry Jakab rabolta el, mert azt hitte, hogy ha a fiú eltűnik, akkor a nagy vagyont ő kapja.

— Igen, de csalódott, mert Artur megszületett és most ő a nagy vagyont örököse; nagyon beteges ugyan, de jó mamája oly gondnal ápolja, hogy bizonyosan meggyógyul. Oh, valjon hol vannak! Hogy van az én kedves Arturom!

— Azt nem tudom. De azt tudom, hogy az az idegen, aki most itt volt, senki semás, mint Bereghváry Jakab, az a gonosz ember, ki meghalt testvérének özvegye és gyermeke ellen áskálódik, hogy megkap hassa a nagy vagyont.

Ámulva, szinte reszketve néztem Károlyra. Ő pedig így szólt tovább:

— Én most már azt is tudom, mit keres itt ez a gonosztevő. De ezt most még nem mondom meg neked, mert bebizonyítani nem tudom, te pedig mindenképp azt akarod elhíttetni magaddal, hogy ez a tolvaj Müller a te igazi apád. De mondom neked más valamit. Artur, a te kedves

barátod
megmerg
megölik
ne lesz a

hát A
dühös
igen, j
ápolja

barátod veszedelemben forog. Lehet, hogy megmérgezik, vagy más valami módon megölik és Bereghváry Jakab urnak benne lesz a keze.

— De Károly, mit beszélsz?

— Csak azt, a mit a saját füleimmel hallottam. Mikor atyád és az idegen kijöttek a szobából, atyád így szólt: »Ne féljen, Bereghváry ur, ezt majd elteszem én láb alól, csak egy kis idő kell hozzá. De

A FERKÓ GYEREK. (Lásd a 362. lapon.)

hát Artur hogy van?» Erre Bereghváry dühös szitkozódással így felelt: »Jobban, igen, jobban van! Anyja addig gyógyíttatja, ápolja, hogy utoljára is meggyógyul.« —

»No már pedig akkor Bereghváry ur örökre elesik a nagy vagyontul,« szólt atyád. — »Nem, meg fogom kapni, akármilyen uton is. Majd oda megyek magam, és meglás-

suk, nem fog-e az a vézna ficzkó meghalni. Csakhogy ez nem elég. Szükséges, hogy az a másik soha többé elő ne kerülhessen, érti?» — »Legyen nyugodt, Bereghváry ur« felelt atyád. »Ez az én gondom. Nem szabad elhirtelenkedni a dolgot, de majd kitalálom én a módját és remélem, hogy ha Bereghváry ur beleül a nagy vagyomba, meg is toldja a tizezer forintot, melyet nekem ígért.« — »Kap huszezeret«, szolt az idegen s ezzel elment. No's kedves Gáborom, hiszed-e, hogy fontos dolgokat hallottam?

Egészen meg voltam zavarodva, annyifélet gondoltam, mikor Károly ezt mind elbeszélte. De főképp arra gondoltam, hogy Arturt veszedelem fenyegeti, hogy mamáját erről értesíteni kellene.

— Igazad van, szolt Károly. Csak hogy nem tudjuk, hol lakik Artur mamája. Itt Bécsben bizonyosan nem lakik. El kell tehát mennünk Budapestre, ott ki tudakozzuk.

— Igen, de atyám nem fog elereszteni . . . és meg sem mondhatjuk neki, hova és miért megyünk . . . mert hiszen ő is benne van a cselszövényben . . . oh, borzasztó csak rágondolni is.

Károly szinte boszusan nézett reám.

— Azt hittem, többet is meg fogsz érteni abból, a mit mondtam. De ha nem akarod kitalálni, hát majd várok én is, csak késő ne legyen. Persze, én tudatlan, egyszerű fiu vagyok, én nem tudom neked bebizonyítani. De én sokáig éltem ravasz, gonosz emberek közt, én jobban ki tudom találni, mit rejtegetnek.

Csodálkozva néztem rá.

— De hát mit találjak még ki? Hiszen azt kitalálom, hogy atyám segíti Bereghváryt a gonoszságban . . . elég borzasztó az nekem! Oh, bár soha se találta volna meg! Én egy gonosztevő fia vagyok.

— Nem vagy az! kiáltá Károly türelmetlenül. No de én többet nem beszéllek erről. Én már tudom, mit csinálok. Ha akarsz segítsz, ha nem, nem; de én most már utra indulok nélküled is.

— Hová?

— Fölkeresem Arturt és anyját. Ha velem jössz, akkor talán megtalálod igazi szüleidet.

— De hogy menjek! Megszökjem szüleimtől! Pedig igazad van, sietni kell Artur anyját értesíteni a veszedelemről. És ki tudja, meddig tart, míg rátalálunk! Arturt, az én kedves Arturomat nem hagyhatom veszedelemben! Oh mit tegyek!

— Most hamarjában semmit, mert ma rögtön még én sem indulok. Tudod, megvárjuk a levelet Dorka anyótól. Ki tudja mit ír benne.

— Nézzünk el a postára. Már három napja nem kérdezősködtünk.

Elmentünk a postára és a hivatalnok, alig hogy meglátott, ránk ismert és így szolt:

— No, itt van végre a leveletek.

Izgatottan kaptam el a levelet, aztán kerestünk egy csendes helyecskét s elolvastuk. Dorka anyó ezt írta.

»Kedves fiacskám! Nagyon meglepett és el is szomorított, a mit leveledből megtudtam. Mert azok után, a miket boldogult férjem beszélt arról, hogy talált hajdan téged, bizony szentül hittem, hogy

te valami vagy. De a a ruhácsk Egytől egy tekből val hogy mily mindig ar kák után e mernek, h Dork a ruhákat

»Meg fehérmű minden d A tisztele ezt bizony mert bel neved bet is: ezt há ne vezess

»Ha ted e ruh küldöm.

»Az nekem a vezted, n leid gazd nom, h kám. I vagy bol zom is a dolgaid

te valami gazdag uri szülők gyermeke vagy. De akár ki is elhitte volna, ha látja a ruhácskákat, melyeket akkor viseltél. Egytől egyig a legfinomabb drága szövetekből való volt és könnyen leirhatom, hogy milyen, mert gondosan megőriztem; mindig arra számítottam, hogy e ruhácskák után egyszer valamikor majd rád ismernek, ha keresni fognak.»

Dorka anyó aztán részletesen leírta a ruhákat, fehéreneműt, aztán ezt írta:

»Meg kell még említenem, hogy a fehéreneműm nem volt semmiféle jel, hanem minden darabnak le volt vágva a sarka. A tisztelendő lelkész ur azt mondja, hogy ezt bizonyosan azért tették rablóid, mert bele volt himezve a fehéreneműbe neved betűje vagy talán más valami jegy is; ezt hát levágták, hogy e betűk nyomra ne vezessenek.

»Ha azt hiszed, hogy hasznát veheted e ruhácskáknak, írj, s én rögtön elküldöm.

»Azon ne busulj, hogy nem küldhetsz nekem afféle szép ajándékokat, mint terveztél, mikor még azt hitted, hogy szüleid gazdag emberek. Én csak azt kívánom, hogy te boldog légy, kedves fiacskám. Leveledből azt látom, hogy nem vagy boldog s ez nagyon busít. Imádkozom is a jó Istenhez, hogy fordítsa jóra dolgaikat»

(Folytatása következik.)

BETÜREJTVÉNY.

▽
e y lát

AZ ÉNEKLŐ KIS BARÁT.

— Ilonka római levele Mariskához. —

(Képpel a 360—361 lapokon.)

*KEDVES jó Mariskám, — képzelem hogy bánul
A szemed, látván: hogy én írok Rómából!
És mégis így vagyjon. Itt lakom én mostan
A nagy múltú, a szent, az »örök« városban.
Jó anyám, hogy meghalt — ah, hiszen jól tudod —
Egykor vidám házunk gyászos bába jutott —
Atyám megözvegyült és én árca lettem —
Csak úgy néztük egymást szomorúan ketten.
Szedte a képeit — hogy festő, hallottad —
S mondván, hogy itten ő tovább nem maradhat,
Ültünk a vasutra s öt nappal utána
Már bedílitottunk főséges Rómába.
E hosszú uton mit láttam, mit éreztem —
Hogy megtelt a lelkem, szűm, elmém, képzelem:
Azt neked szeretett, édes kis Mariskám,
Egy rövid levélben, hajh! meg nem írhatom.
Hogy ha tüzhelyünkhöz ősszel visszatérek:
Ó, akkor édesem, napokig beszéllek.
Most csak azt beszélem, hogy mi furcsát láttam,
A kereszténységnek legszebb templomában,
A mely Szent Péterről vagyjon elnevezve —
S az építészetnek egy dicső remeke.
Fölmentünk a roppant énekes karzatra —
Ott lent a hajóban voltunk már meghatva
A bürös zenétől, édes zsolozsmától.
Mintha csak angyalok daloltak cón' távol —
Fölmentünk, a hangok forrását keresve . . .
S ott álltam lelkenben mélyen meglepetve.
Szakállas szerzetes, aki előttem ült,
Régi hangjegyekből művészim hegedült,
S mellette egy kedves, kicsike kis barát
Küldé az Istenhez fölzenő szent dalát.
Ó, ki sem mondhatom, Mariskám édesem,
Hogy én e perczen mit gondoltam, éreztem!
Ott álltam remegve, álltam meghatottan,
S elhallt jó mamámra gondolva, zokogtam.
Atyám is mélyen megrendült ez éneken,
Legkisebb pedig a szerzetes gyermekén.
És le is vázolá emlékül e képet,
Hű metszetben ime, meg is küldöm neked.*

AZ ÉNEKLŐ KIS BARÁT. (Lásd a 359. lapon.)

A FERKÓ GYEREK.

(Képpel a 357. lapon.)

LAKATOS-INAS vagyok,
 Ferkó a nevem;
 Borralaló piczulát
 Nagyon kedvelem.
 Nekem nem is borra való
 Mint inkább szivarra való,
 Füstjét szeretem.

Füst és tűz az életem,
 Lakatos leszek,
 De még most inas vagyok,
 S akként is teszek.

Majd ha egyszer kerül pénzem
 S az inasból mester leszen,
 Jobb szivart veszek!

FARKAS ÉS VADMACSKA.

(Képekkel a 364. és 365. lapokon.)

HAZI állataink közt legszelidebb, leginkább simulnak hozzánk a kutya és a macska. A kutya hűségesen követ mindenfelé, gondosan őrködik, a hízelt cizca pedig ölünkbe ugrik, simogattatja magát és jóízűen dorombolva szunyókál a pamlagon.

És épen e szelid házi állatoknak vannak kint az erdőkben igen vad és veszedelmes rokonaik, a farkas és a vadmacska. A farkas a kutyával áll közel atyafiságban, pedig vad kutyát tulajdonképen nem is ismerünk. Vannak itt-ott elvadult kutyák, de igazi vad állapotban kutya nem él. Nagyon régen, sok, igen sok ezer esztendővel ezelőtt történhetett tehát, hogy a kutya és a farkas fajtája elvált egymástól és míg a kutya hasznos házi állattá lett, addig a farkas mai nap is gonosz rabló, mely Európában, Ázsiában és Amerikában honos. Nálunk Magyarországon is néha bizony több van mint kellene, csapa-

tostul kitör az erdőkből és nem ritkán egészen a falvakba hatol, nagy pusztítást okozva a juhnyájokban, kivált télen idején, mikor az erdőben nem talál enni valót. Akkora, mint egy nagyobb fajta komondor és testalkata keveset különbözik a kutyáitól; szőre sárgás barna, télen inkább szürkésbe, nyáron barnába játszó. Nemesak nagyon falánk, hanem igen erős is és éhségében vakmerő. Legnagyobb ellensége épen megszeliült rokona, a kutya s a hatalmas juhászok nem is félnek tőle, hanem mikor be akar törni a nyájba, rárontanak és akárhányszor meg is ölik a rablót.

A szelid cizcuskának is van ilyen vad rokona, a vadmacska. Ez kevésbé veszedelmes mint a farkas, de még sokkal vérszomjasabb. Az erdőből soha sem jön ki s ott a fákon lappang, keresve zsákmányát. Jóval nagyobb és erősebb is, mint a házi macska, szőre ordas szürke, fekete barna sávokkal, farkán pedig három fekete gyűrűt láthatni, míg a hegye egészen fekete. Rendesen madarakat, kisebb állatokat fogdos és ezek közt nagy pusztítást visz végbe; nagyobb állatot nem bánt, az embert sem támadja meg, de csak addig, a míg őt nem bántják. Ha üldözik és nem menekülhet könnyen, szembeáll az emberrel is és épen nem megvetendő ellenség. Rettentően tud marni, igen fürge s a mit egyszer fogai közé kapott, nem egykönnyen ereszti el. Ezért ha egyszer rárohant az emberre, könnyen megeshetik, hogy halálosan is összemarja torkán, arczán, kezein, a hol csak érheti.

Mint kártékony állatot a vadászok pusztítják is a farkast és a vadmacskát s bundájoknak jó hasznát veszik.

a kacs
 vízben
 ügyetlen
 ügyesebb
 káltak,
 a víz alá
 büszkék
 madár n
 san tud
 fölött k
 ból csa
 röpülni
 ezzel n
 gedve a
 nem in
 legyene
 szerint
 ságát.

A
 gondol
 egésze
 mely
 magát
 ott us
 mely r
 nem u
 ügyetl
 ves, ü
 san t
 cselni
 kimás
 földő

CSIP, CSÖP, CSUP.

— Állatmese. —

(Képpel a czimlapon.)

gy kacsacsalád vigan uszkált a tó sima tükrén Olyan vidámak és boldogok voltak, a milyen csak a kacsacsalád lehet, mikor kedvére pacscol a vízben és megmutatja, hogy ha kissé ügyetlenül jár is a szárazföldön, de annál ügyesebb ám a vizen. Olyan ügyesen uszkáltak, majd meg egy-egy halacska után a víz alá merültek, hogy maguk is szinte büszkék voltak magukra. Pedig hát más madár meg arra lehet büszke, hogy magasan tud röpködni a léghöz, fák és házak fölött könnyedén szálldogál és a magasból csak neveti, mikor az esetlen kacsacsalád próbálgat. De hát a mi kacsáink ezzel nem törődtek, ők meg voltak elégedve azzal, hogy kedvükre uszkálhatnak, nem irigykedtek más madarakra. Hadd legyenek azok is boldogok a maguk módja szerint s ne irigyeljék a kacsáknak mulatását.

A jámbor kacsáknak azonban hiába gondolkodtak ilyen szerényen, mert éppen egészen közel lakott egy madár-család, mely szörnyen szerencsétlennek érezte magát, mivelhogy a kacsáknak naphosszat ott uszkáltak. Pintyőke-család volt ez, mely majd megpukkadt mérgében, hogy nem uszkálhat a tóban úgy, mint azok az ügyetlen, esetlen kacsáknak. Pedig hát kedves, ügyes, szép pintyőkék voltak, pompásan tudtak röpködni, ágról-ágra szökdeselni, míg a kacsáknak, mihelyt a vízből kimásztak, csak lassan tudtak a szárazföldön czammogni.

De hát a pintyőkék mégis irigyelték, mert az irigység olyan gonosz tulajdonság, hogy egészen megzavarja az eszét annak, a kinek meglep s boldogtalanná teszi még akkor is, mikor semmi oka sincs rá.

Igy volt a pintyőke-család is, de különösen a három fiatal: Csipp, Csöpp, és Csupp. Ezek mind a hárman órákig ott lesték a tó partján, mikép uszkálnak a kacsáknak a helyett, hogy vigan játszottak, röpködtek volna, hát boszankodtak és csak akkor távoztak, mikor már csupa tehetetlen dühből nem bírták tovább nézni a kacsáknak boldogságát.

Egy napon, a mint újra ott boszankodtak a tóparti nádasban, összedugták a fejüket. Csipp így szólt:

— Ez már mégis nagyon boszantó! Ezt már nem lehet tűrni!

— Igazad van, szólt Csöpp; de hát mit tegyünk, mikor nem tudunk uszni!

— Esztelen beszéd, szólalt meg Csupp hetykén, nem tudunk uszni? Hát ki mondja, hogy nem tudunk? Még egyikünk sem próbálta. Én pedig meg vagyok győződve, hogy csak meg kell egyszer próbálnunk és éppen úgy fogunk uszni, mint ezek az ostoba kacsáknak. Csupa gyávaság, hogy még eddig meg nem próbáltuk. Ugyan nézzétek azokat az esetlen kacsáknak, hát elhiszi-e valaki, hogy ők akármi-ben is ügyesebbek lehetnek, mint mi? Tudnak-e úgy röpködni, ugrálni? Ugye nem? No hát, ha mi ügyesebbek vagyunk mindenben, szeretném tudni, miért ne uszhatnánk is éppen oly jól mint ők?

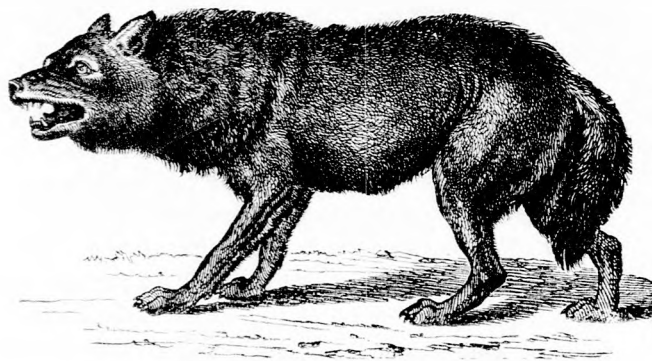
— Igazad van, szólt Csipp. Csak azt esodálom, hogy szüleink erre nem tanítottak úgy, mint a röpködéssel.

— Nem igen gondoltak rá, ők alkalmasint nem barátjai a vízi mulatságnak, felelt Csöpp.

— Ugy van, szólt Csupp. És most mindjárt haza is megyünk és megmondjuk, hogy mi uszni akarunk. Nézétek, azok az együgyű kacsák épen most készülnek kimászni a szárazra. Míg ők a napon sütkéreznek, mi majd elfoglaljuk a tavat és ezentul mi leszünk ott az urak.

— Nagyon jó lesz!

Ezzel Csipp, Csöpp és Csupp sietve hazaröpültek és mert épen otthon találták az öregeket, azonnal elmondták, hogy ők uszni akarnak a tavon, nem türhetik, hogy azok az otromba kacsák különbek legyenek náluknál. Az öregek meglepetve hallgatták ezt a beszédet. Persze, mint tapasztalt öregeknek kellett volna annyi eszöknek lenni, hogy kiverjék a fiatalok fejéből ezt a bolondos tervet; de hát a pintyöke nem olyan tudós gondolkozó,

FARKAS. (Lásd a 362. lapon.)

mint a bagoly. A pintyöke papa eleinte mégis azt mondta:

— Hm! Szép dolog volna ott a tavon uszkálni, de azt hiszem, nem tudunk mi uszni!

— Próbáltad már valaha? kérde a hetyke Csupp.

— Próbálni biz' én nem próbáltam, sőt az igazat megvallva, még eszembe sem jutott soha sem.

— Akkor hát nem is mondhatjuk, hogy nem tudunk uszni, szólt Csupp dadalmasan. Lehetséges-e, hogy azok a ka-

csák akármiben is ügyesebbek legyenek, mint mi?

— No, már azt magam sem hiszem, szólt pintyöke mama. Hiszen csak reájok kell nézni, milyen esetlenek, milyen ügyetlenek.

— Az igaz, felelt pintyöke-papa. Ha ők tudnak uszni, akkor mi is tudunk.

— Akkor hát menjünk és próbáljuk meg, szólt Csipp.

— Igen, még pedig mindjárt! tevé hozzá Csöpp.

— Majd fognak boszankodni a kacsák, ha látják, hogy kiverjük őket a vizből, hetvenkedett Csipp. Menjünk!

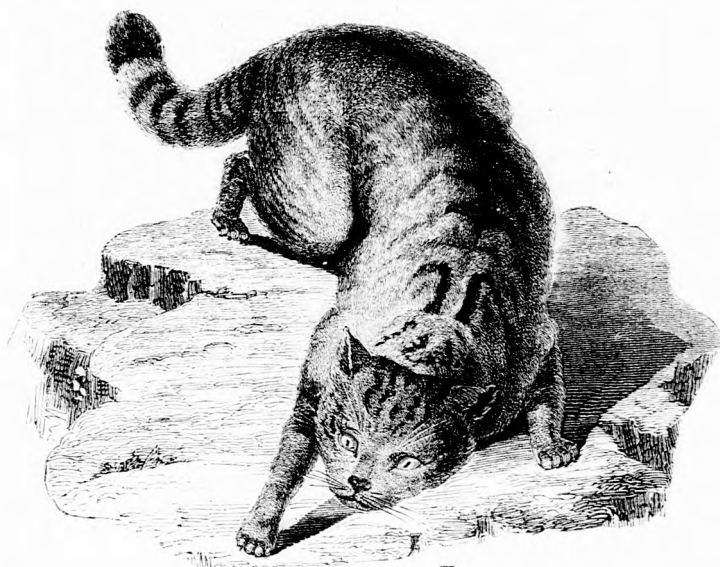
— Nem bánom, hát menjünk, szólott az öreg pintyőke. Ilyen meleg napon nagyon kellemes lesz az uszkálás.

Nem is késlekedtek tovább, hanem öregek és fiatalok gyorsan röpültek a tó felé. De a kacsák ekkor már megint ott

voltak a vízben, az irigy pintyőkék tehát egyelőre a parti nádasban ereszkedtek le s onnan nézték az uszkálókat.

— No csak rá kell nézni arra a néhezkes vén kácsérra, szólott Csipp. Mindenki láthatja, hogy a mit ez meg tud csinálni, azt más akárki is megcsinálhatja.

— Ugy van, szólott Csipp. Hát még mi, akik olyan jól tudunk röpülni.

VAD MACSKA. (Lásd a 362. lapon.)

Ezalatt a kacsák vigan uszkáltak s az öreg kácsér jókedvűen biztatta a fiatalokat, hogy vigadjanak. Észrevette, mikor a pintyőkék a partra leereszkedtek, de persze nem tudta, mit terveznek.

— Lássátok, szólott az öreg kácsér, mindenki boldog lehet a maga módja szerint. Amott egy pintyőke-család röpked oly ügyesen és könnyedén, hogy egész gyönyörűség őket nézni. Mi persze nem tu-

dunk oly magasra röpülni, de hát mi viszont jól tudunk uszni, ezt meg ők nem tudnak. Mi abban gyönyörködünk, ha őket röpkedni látjuk, ők meg bizonyosan szeretik látni a mi ügyes uszkálásunkat. A böles természet mindenikünknek adott valami jó tulajdonságot, melylyel magunknak is, másoknak is örömet szerezhetünk; csak hogy persze nem is kell olyanra vágyódnunk, a mire nincs képességünk. Ha mi

a magasban röpködni akarnának, ez éppen olyan esztelenség volna, mint ha a pinyókék uszni akarnának.

A kis kacsák figyelmesen hallgatták az öreg bölcs oktatásait s mikor már eleget uszkáltak, megint kimentek a partra pihenni és szunyókálni.

— Most rajtunk a sor, szólt ekkor Csupp. A kacsák kimentek, most elfoglalhatjuk a tavat s ha visszaakarnak térni, nem eresztjük be őket.

— Rajta, menjünk uszni! kiáltá Csipp.

Felröppentek és gyorsan szálltak neki a tónak, hogy egyenesen bele bocsátkozzanak a vízbe. De mikor már ott voltak a víz közelében, akkor tudja Isten mért, de sehogysem tudtak a vízre ereszkedni, hanem az utolsó pillanatban ismét csak magasabbra röppentek fel. Persze, mert természetesen ösztönük még erősebb volt irigységöknél; érezték, hogy a víz nem nekik való.

Utoljára is a víz szélén lebegő néhány letört nádszálla ereszkedtek le és ott biztatták egymást, hogy mindjárt megkezdik az uszást, csak kissé pihennek és neki készülnek. Az öreg kacsza azonban, mely jó ideig csodálkozva nézte a pinyókék viseletét, oda ment és inté őket:

— Mi jutott eszetekbe, kedves kis barátim! Mit csináltok itt a vizen! Meneküljetelek onnan... az a gyöngye nád mindjárt elmerül alattatok, belefultok a vízbe.

— No persze! szólt Csipp. Nem félünk mi attól.

— De nem ám, tudunk mi is uszni, tévé hozzá Csöpp.

— Tudunk bizony és ezuttal a tó a mienk lesz, szólt Csupp hetykén.

A jó öreg kacsza majd hanyatt esett ijedtében.

— De hát legyen eszetek! mondá. Ti nem tudtok uszni, nem is fogtok soha tudni. Hol van a lábatokon uszóhártya? Nem vagytok ti vízi madarak. Gyönyörűen tudtok röpködni, pompás kis énekesek vagytok s helyetek ott van a bokrok közt és magasan a levegőben. Jaj, menjetelek onnan hamar! Borzadok, ha csak rá is gondolok, milyen veszedelem érhet.

Az öreg pinyóke titkon teljesen igazat adott a jószívű kacsának, de röstellte volna, hogy kevésbé vitéz legyen, mint Csipp, Csöpp vagy Csupp. Ezért tehát nagy bátorsággal mondta:

— Már pedig hiába ijesztget, kedves kacsza koma, mert mi tudunk uszni. Én eddig nem gondoltam ugyan reá, de Csupp fiam bebizonyította, hogy tudunk.

De éppen ebben a pillanatban nagy locsanás, aztán rémült segélykiáltás hallatszott. A vitéz Csupp, a mint ott ült a nádszállon, merészen nézegetett körül, föl is, le is és egyszerre meglepetve azt vette észre, hogy alatta, éppen szemben vele a vízben egy hetyke kis madárka ül. Arról Csuppnak fogalma sem volt, hogy az nem igazi madárka, hanem éppen az ő képmása, mely a tiszta vízben mint tükörben látszott. Persze, a mit Csupp tett, azt az a másik vélt madárka is pontosan utánozta, a víz hiven visszatükrözvén Csupp minden mozdulatát.

— Ejnye, micsoda vakmerő ficzkó ez? gondolá Csupp. Hisz ez engemet gunyol.

Még megtepde ekkor elv kott a víz uszni, ha nem tudó vergődött már elme

A tó tek a pa Csupp v Csöpp, se hogy a menjenek vök mino biz' ök a Csupp b jó öreg öreg kac kihozta még elé nem tö siralmas ivott, h

A radt Cs verte és szerény kébe. kacsza j Cs

kivánta tek azz irigyel hogy u

denki gát, m gedett

Mérgesen lehajolt, hogy csőrével megtépdesse (Lásd a képet a czimlapon) de ekkor elvesztette az egyensúlyt és lebukott a vízbe. Most már lett volna alkalma uszni, ha tudott volna. Csakhogy persze nem tudott, hanem halálos rettegés közt vergődött, segítségért kiáltozott s már-már elmerült.

A többi pintyökék rémulten röppenetek a partra s kétségbeesetten nézték Csupp vergődését, de sem Csipp, sem Csöpp, sem az öregek nem gondoltak arra, hogy a fuldokló Csuppnak segítségére menjenek; mert most már elmúlt a kedvök minden hetvenkedéstől, látták, hogy biz' ők az uszáshoz nem értenek. Szegény Csupp bizony oda is veszett volna, ha a jó öreg kacsza meg nem szánja. Az öreg kacsza gyorsan beugrott a vízbe és kihozta a partra a fuladozót, szerencsére még elég korán. Egyéb baja Csuppnak nem történt, mint hogy szép tollazata siralmasan elázott s inni is annyi vizet ivott, hogy három hétre is elég lett volna.

A jó meleg napon hamar megszáradt Csupp tolla, nagy ijedtségét is kiheverte és aztán az egész pintyöke család szerényen, szégyenkezve visszatért fészkébe. De előbb megköszönték az öreg kacsza jószágát.

Csipp, Csöpp és Csupp azután nem kívántak többé uszni, nem hetvenkedhettek azzal, hogy ők mindent tudnak s nem irigyelték a nehézkes, ügyetlen kacsától, hogy uszni tud.

— Övé a víz, mienk a levegő, mindenki a maga elemében keresse boldogságát, mondá az öreg pintyöke és azóta elégedetten élnek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXIV. köt. 21-dik számában közölt számtani feladvány megfejtése:

a) 23, b) 32, c) 46, d) 49 = 150.

Helyesen fejtették meg: Csehy Margit és Ilonka, Weisz Nándor és Béla, Vimmerth Margit, Strausz Margit és Kornélia, Weisz Mariska, Klára és Gyula, Kanitz Izidor, Schmidl Miklós, Fischbein Jenő és Pista, Vogl Artur, Schiller Károly, Baumgarten Gizella, Molecz Béla, Zalán Leó, Urik Irma és László, Goldmann Ida és Emil, Oláh János, Ország Ilona, Paula és Aladár, Mautner Aladár, Freund Artur, Farkas Géza, Guttman Vilma, Szikszay Erzsike, Moskovits Henriette és Gyula, Ujházy Etelka, Frisch Ilona és Ágost, Halmágyi Fanni, Fligl József, Szűsz testvérek, Schuler (?) Artur (nevedet ird ki olvashatólag. F. b.) Schön Gusztáv, Kron Zsigmond, Kopits testvérek, Schwartz Berta, Pintér Rézike, Issekutz Jenő, Sárty Artur, Békey Nándor és Béla, Friss Jenő, Dochner Kamill, (ha nevedet így magyarul, és nem francziáskodva irdád, akkor a kiadóhivatal nem czimezett volna tévesen kisasszonynak. F. b.) Kardos Irma és Malvina, Schwarcz Irma és Giza, Kohn Emilia és Melanie (a takarékoság a maga helyén szép erény, de letépett fél lapra irdni illetlen dolog. F. b.) Spitzer Hugó, Frankl Szidónia, Polák Berta, Glavina Emilia, Schunda Irma, Herczog Irma, Steiner Dezső, Laufer Samu, Lengyel Iván, Zubor Andor, Brüll Regina, Epstein Szidónia, Hercz Ida és Feri, Groszmann Záli, Klein Regina, Mekler Bódog és Oszkár, Kun Gizella és Emil, Mittelmann testvérek, Wallerstein Laura és Margit, Molnár Ilonka, Kubicsek Szabina, Behr Béla, Merza Anna és Gizella, Siposs Miklós, Joó Sarolta, Szöllősy Piroska és Olga, Link Samu, Klein Lina, Schulhoff Albert és Béla, Szokolovits Iván, Deutsch Zsiga, Schwarcz Ferencz, Merbel Sarolta és Mór, Oñer Szeréna, Csorba Béla, Schöffler Ottó, Hubert testvérek, Steinberg Alfréd, Maláty Kornélia és György, Jeney Loránt, Schlieszer Sárrika, Ungár Juli, Friedmann Erzsé, Ullmann Alice és Béla, Horváth Margit, Ida és Pista, Bakó Sárrika, Spindler Marianne, Frank Mari, Alice és Ella, Zollner Henrik, Hirschfeld Dezső, Deutsch Ignác, Babinetz Berta, Frankfurter Katalin, Robinson Anika, Hecht Szidonia és Viktor.

A „KIS LAP“ XXIV. köt. 21-ik számában közölt furcaság megfejtése:

Visszafelé olvasva ugyanazt jelenti.

Helyesen fejtették meg: Halmágyi Fanni, Frisch Ilona és Ágost, Gecző Ilonka,

Jankovich Margit, Kohner Aladár és Jenő, Guttmann Vilma, Országh Ilona, Paula és Aladár, Goldmann Ida és Emil, Urik Irma és László, Haller Gizella, Molecz Béla, Schiller Károly, Farkas Géza és Elek, Karfunkel Szidike, Fischbein Jenő és Pista, Kanitz Izidor, Kövér Miklós, Strausz Margit és Kornélia, Weiss Mariska, Klára és Gyula, Csávossy Melanie, Gizella és Ignác, Glavina Emilia, Heidelberg Etel, Malvina és Sándor, Schvarcz Irma és Giza, Kardos Irma és Malvina (a »ty« csak e g y hang, melyet két betűvel írunk, mert nincs rá külön írásjelünk, bár tudósok már többször indítványozták, hogy erre, valamint a »cs«, »gy«, »ly«, »ny«, »sz« és »zs« helyett új, egy betűs jegyek állapíttassanak meg; a »ty« két betűje tehát nem választható külön és így a furesa mondatban nincs hiba, F. b.) Doehner Kamillo, Békey Nándor és Béla, Sárly Artur, Kopits testvérek, Schön Gusztáv, Schuler Artur, Groszmann Záli, Klein Regina, Hercz Ida és Teri, Lengyel Iván, Epstein Szidónia, Brüll Regina, Link Samu, Klein Lina, Petrovics Elek, Jó Sarolta, Siposs Miklós, Molnár Ilonka, Kubicek Szidónia, Frankl Szidónia, Wallerstein Laura és Margit, Mittelmann testvérek, Csorba Béla, Schöffler Ottó, Hubert testvérek, Steinberg Alfréd, Matlekovic Róza, Györy Loránd, Szokolovits Iván, Schulhoff Albert és Béla, Szedlárk Annuska, Kaufmann Bert, Pintér Terézia, Spindler Marianne, Horváth Margit, Ida és Pista, Bakó Sárka, Ofner Irma és Szidi, Bende Irénke, Schlieszer Sárka, Geiger Teresi, Koós Gyula, Gross Frigyes, Babinetz Berta, Dezsőffy testvérek, Strassburger Regina, Gebhardt Mariska, Hecht Szidónia és Viktor.

*

A »KIS LAP« XXIV. köt. 21-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

„Németujvár. Egyetem.“

Helyesen fejtették meg: Csávossy Melanie, Gizella és Ignác, Abonyi Viktor, Strausz Margit és Kornélia, Weiss Mariska, Klára és Gyula, Kövér Miklós (részben), Kanitz Izidor, Schmidl Miklós, Fischbein Jenő és Pista, Karfunkel Szidike, Weisz Nándor és Béla, Czabek Gusztáv, Farkas Géza és Elek, Vimmerth Margit, Schiller Károly, Baumgarten nővérek, Molecz Béla, Zalán Leó, Weisz Teri és Béla, Dániel Elemér, Mokry Ida, Margit és Imre, Urik Irma és László, Strasser Anna, Goldmann Ida és Emil, Oláh János, Országh Ilona, Paula és Aladár, Ullmann Mariska, Mautner Aladár (részben), Guttmann Vilma, Szabó Lajos (részben), Szikszay Erzsike, Herzog Kornélia és Hedvig (részben), Kohner Aladár és Jenő, Gecző Ilonka, Jankovich Margit, Ujházy Etelka, Halmágyi Fanni, Frisch Ilona és Ágost, Fligl József, Szűsz testvérek,

Spielmann Ervin, Schuler Artur, Schön Gusztáv, Kron Zsigmond, Herczog Irma, Steiner Dezső, Lauter Samu, Kopits testvérek (részben), Schvarcz Berta, Pintér Rézike, Sárly Artur, Keresztes Ilonka, Békey Nándor és Béla, Neu Elvira és Ilonka, Sényi Géza, Majhen Mariska, Doehner Kamillo, Kardos Irma és Malvin, Schvarcz Irma és Giza, Kohn Emilia és Melanie, Heidelberg Malvin, Etelka és Sándor, Spitzer Hugó, Grünstein Ilona és Miksa, Frankl Szidónia, Polák Berta, Glavina Emilia, Schunda Irma, Lengyel Iván, Brüll Regina, Epstein Szidónia, Zubor Andor, Hercz Ida és Teri, Groszmann Záli, Klein Regina, Mekler Bódog és Oszkár, Kun Gizella és Emil, Mittelmann testvérek (részben), Wallerstein Laura és Margit, Szontagh Vilma, Molnár Ilonka, Kubicek Szabina, Behr Béla (részben), Merza Anna és Gizella, Siposs Miklós, Jó Sarolta, Petrovics Elek, Szöllősy Piroška és Olga, Link Samu, Klein Lina, Jakab Mariska, Gulyás Pista, Csorba Béla, Schöffler Ottó, Ofner Szeréna, Merbel Sarolta és Mór, Hubert testvérek, Steinberg Alfréd, Matlekovic Róza, Györy Loránt, Szokolovits Iván, Schulhoff Albert és Béla, Maláty Kornélia és György, Jancsó Károly, Jeney Loránt (részben), Friedmann Erzs, Bende Irénke, Ofner Irma és Szidi, Koln Emilia, Melanie és Alice (részben), Horváth Margit, Ida és Pista, Bakó Sárka, Spindler Marianne, Mezey Lini és Berta (részben), Kaufmann Bert, Koós Gyula, Gross Frigyes, Janasz Vilma és Frida, Frankfurter Katalin, Babinetz Berta, Deutsch Ignác, Hirsch Adolf, Dezsőffy testvérek, Zollner Henrik, Hirsfeld Dezső, Gebhardt Mariska, Frank Mari, Alice és Ella, Robinson Anik., Hecht Szidónia és Viktor (az 1-öt), Pollák Margit, Sándor és Rudolfka, Vicsmándy Irmin.

Jótekonyság.

A bölcsőde javára adakoztak:

Szontagh Vilma 1 frt., Haller (v. Heller?) Gizella 1 frt., Fischer Mariska 2 frt. — A már eddig kimutatott 244 frt. 95 kral együtt 248 frt. 95 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Matlekovic Róza 1 frt., Teleki Elemér 1 frt., Kendeffy Erzsébet 1 frt., Lackenbacher Zsenike, Irma és Vilma 1 frt. 50 kr. — A már eddig kimutatott 228 frt. 12 kral együtt 232 frt. 62 kr., mely összeg a »Nemzet« június 8-ki számában ki van mutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.